

anvendelsen ved retterne. Endelig stillingtagen til domstolsområdets bevillingsniveau afventer færdiggørelse af denne analyse.

Spm. nr. S 3793

Til socialministeren (11/9 2000) af:

Jette Gottlieb (EL):

»Mener ministeren, at en sagsbehandlingstid i kommunen på ca. 1 år i forbindelse med bevilning af en brugbar handicapbil til en handicappet, som har brug for den som forudsætning for at bevare sin tilknytning til arbejdsmarkedet, kan betegnes som en »rimelig sagsbehandlingstid«?

Begrundelse

På baggrund af en telefonisk henvendelse fra en handicappet, som på grund af en hastig fremskreden sygdom har brug for en ny handicapbil for at kunne transportere sig til og fra arbejde, virker det uforståeligt, at vedkommendes hjemkommune kan bruge ca. 1 år på at behandle ansøgningen. Specielt set i lyset af intentionerne om, at den slags sager skal behandles indenfor en rimelig tid.

Svar (21/9 2000)

Socialministeren (Henrik Dam Kristensen): Indledningsvis kan jeg oplyse, at hverken jeg som socialminister eller Socialministeriet har kompetence til at gå ind i konkrete sager, ligesom jeg ikke kan pålægge en kommunal eller amtslig myndighed at træffe bestemte afgørelser.

Jeg kan oplyse, at de sociale myndigheder efter § 3 i lov om retssikkerhed og administration på det sociale område generelt har pligt til at afgøre spørgsmål om hjælp så hurtigt som muligt. Derimod er der ikke efter den sociale lovgivning givet anvisninger på, hvor korte eller hvor lange sagsbehandlingstiderne bør være. Det er kommunalbestyrelsens og amtsrådets opgave at fastsætte frister for, hvor lang tid der må gå, inden der skal være truffet en afgørelse.

Samtidig er de sociale myndigheder efter § 4 i lov om retssikkerhed og administration på det sociale område forpligtet til at give ansøger mulighed for at medvirke ved sagens behandling, samt til at vurdere sagen i forhold til alle muligheder og behov, jf. § 5 i lov om retssikkerhed og administration på det sociale område.

Myndighederne skal således sørge for at ansøger kommer til orde, og sørge for at finde den rigtige løsning for netop denne ansøger.

Sagsbehandlingstidens rimelighed, og dermed hvornår ansøgeren med rimelighed kan forvente en afgørelse i sagen, vil afhænge af hensynet til, at sagen oplyses forsvarligt, efterlevelsen af generelle og specielle regler for sagsbehandlingen, myndighedens ressourcer, sagens karakter, herunder fx indhentelse af oplysninger fra andre myndigheder, lægeerklæringer etc. og hensynet til ansøgerens interesse i at få sagen afklaret hurtigst muligt.

Hvis kommunen eller amtskommunen ikke kan træffe afgørelse inden for den frist, som kommunalbestyrelsen eller amtsrådet har fastsat, skal ansøgeren skriftligt have dette at vide og oplysning om, hvor lang tid ansøgeren kan forvente, at der vil gå, før kommunen eller amtskommunen kan træffe afgørelse.

Det er min opfattelse, at kommunerne og amtskommunerne generelt bestræber sig på, at behandle spørgsmål om hjælp så hurtigt som muligt med henblik på at afgøre, om der er ret til hjælp. Jeg mener også, at en kort sagsbehandlingstid bør være et af de væsentligste elementer i den kvalitet en ansøger bør kunne forvente i behandlingen af pågældendes sag.

Endelig kan jeg oplyse, at der fra såvel brugerside som kommunal og amtskommunal side har været rejst kritik af det administrativt hensigtsmæssige i den nye kompetencemodel for sager om støtte til køb af bil, der blev indført ved social reformen, hvorefter amtskommunen træffer afgørelse på grundlag af kommunens indstilling.

I den forbindelse kan jeg oplyse, at der er nedsat en arbejdsgruppe, der har til opgave at gennemgå den sociale lovgivnings regler om støtte til køb af bil, herunder muligheden for at forenkle og tydeliggøre regelsættet. Arbejdsgruppen overvejer også at samle kompetencen på ét myndighedsniveau således at blandt andet sagsbehandlingstiden forkortes.